

ИСТОРИЯТА НА ЕДНО ЦВЕТЕ

Продължава от брой: 35/

В първия момент единственото, което Сироммахч Простосмъртников успя да направи, бе да се хване за главата. После му дойде на ум да отсече теменужката, оказала се изненадващо, безпощадно и смъртноносно зло. Речено – сторено. Той взе една мотика, приближи се до хищното цвете и замахна... Само че още преди мотиката му да я докосне, разни цветните ивици на теменужката внезапно изчезнаха. В същия миг цялата се обagri в кървавочервено, а от стеблото й светкавично се изстреля мощна струя от някаква катраненочерна течност, която обля краката му там, където крачолите на късите му панталони не ги покри ваха. Той изпищя от болка, изгърва мотиката и хукна през глава към къщи, спъвайки се в пипалата й. Когато влезе в дома си, от краката му вече течеше кръв. След като дезинфекцира и превързаваните си, Просто смъртников цял ден мисли и премисля, какво да стори, за да се пребори с това неочаквано и опасно зло, което се беше появило изневеделица в имота му и заплашваше да погуби до крак плодoвете на дългогодишния му изнурителен труд.

На другата сутрин, след една тежка и безсънна нощ, той реши да отиде при непсия старейшина на Пущинак – дядо Патил Столетни ков. С ум бистър като сълза и остър като бръснач, при него от незапомне ни времена ходеше да се съветва цялото село. Никой не знаеше точната му възраст, но старецът помнеше годините още преди Балканската и Междусъюзническата война. А беше и образован и начетен – с диплома по философия и история от Хайделбергския университет. Преди да отиде при него, Простосмъртников помолжи жена си да му опече една питка, за да не тръгва с празни ръце.

Привечер същия ден, старецът го изслуша внимателно, без да го прекъсва. После потъна в размисления...

След близо час дядо Столетников наруши мълчанието:

- Сироммахчо, аз съм видял и препатил много, мойто момче. Преживял съм всички социални катаклизми в България през миналия век... А сега ме слушай внимателно, защото си имаме работа със... самия дявол.

Очите на Простосмъртников се отвориха широко и тръпки ползиха по гърба му. Все пак успя да попита:

- Ама дяволът не е ли черен?

- Не, Сироммахчо, най-опасният дявол е Антих-

риста, а той е кърваво червен... Извини ме за момент. Дядо Столетников излезе от дневната и почти веднага се върна. В дясната си ръка държеше Библия подвързана с черна, телешка кожа. От вори я и започна да чете с достолепен глас:

- "...И ето голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога и на главата му седем корони... И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея... и свален билде големият змей, оная старовременна змия, която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена... и чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог..."

Старецът затвори Библията, поглад дългата си бяла брада и поглед на замислено Простосмъртников.

- Сироммахчо, убеден съм, че знам как да се справим с това гибелно зло. Но за да го победим, ще трябва да сториш следното...

След два дена край двора на Простосмъртников започнаха да прииждат хора. Събра се цялото село. Появи се и отец Иван свещеник от селската църква. По знак от Простосмъртников всички се хванаха в кръг около двора му, свещеникът започна да чете молитва, а селяните повтаряха след него в хор:

- Всемогъщи Боже, бди наша крепост, твърдина и скала и ни избави от сатаната, който ни е оплел в мрежите си. Дигни се на помощ нам и ни спаси от огненото зло на лукавия, което ни задушавя и мори. Не ще може злият демон да устои срещу нас защото Ти си ни твърдина, щит и сила. Щом Бог е с нас, кой ще е против нас. За това горещо Те молим укрепи духа ни с вяра в успеха на благородното ни дело Помогни Господи на всички нас, които правдата събраха, за да победим нечистивия антихрист. Господи на силата бди снас! Амин.

Отец Иван още не беше стигнал до края на молитвата, когато теме нужката започна да се свива, а пипалата й се отпуснаха и свлякоха в пръстта. На другия ден тя вече беше напълно увяхнала, а Простосмъртников отиде да благодари на дядо Столетников.

- Неми благодари, Сироммахчо, защото злото е още живо. Теменужката може да е увяхнала, но коренът й е здрав. Ако не продължим борбата срещу нея, отдолу ще покарат нови пипала и всичко ще продължи по старому. Затова слушай внимателно какво още трябва да се направи...

На следващия ден Простосмъртников отиде в града и купи едно много дълго, дебело и здраво въже. А в неделя цялото село

отново се събра край двора му. Той върза здраво въжето за корена на теменужката. После го разви и всички се хванаха за него. По сигнал на Простосмъртников започнаха да дърпат, а отец Иван протегна ръце към небето.

- Всемогъщи Господи, помогни на тези боголюбиви и смирени християни в тяхното благочестиво и богоугодно дело. Дай им вяра и достатъчно сили, за да изтръгнат това дяволско зло из корен...

Но коренът на теменужката не помръдваше, въпреки неистовите усилия на селяните. Тогава отнякъде ненадейно се появи дядо Столетников.

- Чуйте ме, приятели! Вие сте добри хора и стремленията ви са похвални. Но всички вие сте неукни. Нека някой да повика даскала и доктора. Макар, че не са от местните те са начетени люде. Затова да заста нат начело и да хванат въжето най-отпред.

И застанаха най-отпред даскала и доктора и казаха на хората да дърпат в такт. На петия напън коренът поддаде. На следващия - го измъкнаха докрай и... ахнаха от очудване. Беше дълъг повече от метър.

И светлина озари лицата на всички, защото за пръв път от много години хората се почувстваха истински щастливи. Простиха си един на друг огорченията, очисти сърцата си от вражда и завист, а душите им се изпълниха с любов и доброта.

По-късно когато благодареше на дядо Столетников, Простосмъртников след известно колебание го попита:

- Една мисъл все ме човърка и не ми дава покой. Защо беше толкова дълъг тоя пусти дяволски корен?! Цял метър, че и тридесет и четири сантиметра отгоре!

- Несе чуди, Сироммахчо! Туй е, защото е расъл с по два сантиметра на година.

Простосмъртников само повдигна недоумяващо рамене и промърмори:

- Хм... много странно! Нищо не разбрах.

А старецът се усмихна в пазвата си на очудването му.

- Еех, Сироммахчо, Сироммахчо! Аз не случайно съм живял толкова много. Затуй и много съм видял и много съм разбрал...

край

Бодил ТРЪНЧЕВ

ЗЕМЕДЕЛСКИ НАРОДЕН СЪЮЗ

КАНДИДАТИ ЗА СЪВЕТНИЦИ В ОБЩИНА БАЛЧИК

"С МЛАДЕЖКИ ДУХ ЗА БАЛЧИК"

ГЛАСУВАЙ С

№37

Антоанета Иванова
средно образование
семейна
/ на 32 години /

Светлин Стайков
висше образование
семеен
/ на 29 години /

Божидара Маринова
средно образование
несемейна
/ на 25 години /

Галин Бобев Димитров
висше образование
семеен
/ на 29 години /

Георги Андонов
средно образование
семеен
/ на 61 години /

Пенчо Панталеев
средно образование
семеен
/ на 45 години /

Бергана Георгиева
средно образование
семейна
/ на 27 години /

Любомир Кръчмаров
средно образование
несемеен
/ на 21 години /

Галия Георгиева
висше образование
несемейна
/ на 26 години /

Тони Николов
средно образование
несемеен
/ на 22 години /

КУПУВАНЕТО И ПРОДАВАНЕТО НА ГЛАСОВЕ Е ПРЕСТЪПЛЕНИЕ!

Една традиция се възражда

Има една дума със значение на нещо, което носи информация. Това е думата „новина“, за която могат да се дадат различни определения, но едва ли е необходимо да ги изреждам. По-важното е, че новините си ги създаваме, отглеждаме, разпространяваме, радваме се и скърбим. Но те са ни необходими, защото в тях се оглежда самият живот. Една интересна новина, свързана с възраждане на българската традиция, си заслужава човек да узнае.

В създадената с много любов и усет етнографска сбирка в кметство с.Гурково прочетох една грамота, на която пишеше „Старопрестолна грамота“. Разбрах, че тя е връчена лично от кмета на гр.В.Търново д-р Румен Рашков на фолклорния състав на кметство Гурково за участие в Кулинарния фестивал „Пъстра трапеза на гости на Велико Търново“, състоял се на 17 септември. Самият фестивал се е провел в две части: кулинария и народни песни, танци и обичаи. Село Гурково е

единственият дебютант от всички състави и се е представил с два обичая – „Годеж“ и „Седянка“. Помолих ръководителката Албена Христова Войчева – Петкова да ми разкаже нещо повече. Тя беше любезна да сподели възвращенията, притесненията, всички перипетии около подготовката и участието във фестивала. Първо изказа своето удовлетворение и благодарност към жените – самодейки: Тодорка Ив. Трошева, Йорданка Т.Сандева, Росица Ж.Димитрова, Василка М.Митева, Сарка Ст.Младжовска, Стоянка Т.Душкова, Радка К.Георгиева, Иванка Ж.Христова, Добра П.Добрева, Стоянка Д.Георгиева, Анка Д.Морянова, Атанаска М.Петрова, Глогинка Ст.Янакиева, Мина П.Джилянова, Божанка К.Георгиева, Банко Г.Мънчев, Стефан Ст.Петелев, Златка М.Стоилова.

„Отидохме с целия декор, който се изисква за такава представяне. Пригответе бяха две пити, печено пиле, зелени сарми, вино, ракия и стара посуда. Всички

жени бяха облечени в носии, характерни за с.Гурково. Преди да излезем на сцената, дойдох репортери от местните телевизии и преса, които бързаха да заснемат всичко. Представянето трогна цялата публика. Организаторите на фестивала споделиха, че от години не са виждали такава емоционална и богата представяне на автентичен обичай. За обичая „Седянка“ бяха изпети 6 народни песни. Пригответе пуканки, ошаф, домашен локум, селски курабии. Най-възрастната жена Йорданка Сандева предеше на хурка, Радка Господинова беше на дарака, Глогинка Янакиева на въртяжката, Станка Душкова – мотилката, Минка Джилянова чепкаше вълната, а тодорка Трошева пресукваше преждата. Другите жени плетяха – кой на една, две, пет куки и през цялото време си разказваха случки от своя живот. Най-интересното при обичая „Годеж“ беше представянето на момента – „Крадене на мома“ и даро-

вете от страна на сватовете. Когато жените запяха добруджанския химн, цялата публика избухна в бурни овации, което тръгна до сълзи всички.

Подготовката започна през месец април. Събрахме се два пъти в седмицата за по два часа. Всичко това нямаше да се случи, ако не беше голямата подкрепа и съдействието и вяра на кмета Т.Георгиев, за когото възраждането на тази традиция е било отдавнашна мечта.”

Ръководителката Албена Войчева продължи да ми разказва. Цялата сияеше. Очите и светеха. Тя преживяваше отново всичко. Нейното възвращение се предаде и на мен. За миг потънах в тази атмосфера и съжалих, че не съм била с тях. Предстои подготовка, които ще бъдат представени пред чужди туристи. Искам да им пожелаем много здраве, късмет, кураж и сила в това благородно начинание за популяризиране на народното творчество и бит.

Стела ДАКОВА

